

Dân Trí Việt Nam trong Thời Đại Thông Tin

TH Ho

Internet và người Việt trong thời đại thông tin

Vào ngày 6 tháng 8 năm 1991, Mạng Lưới Liên Kết Toàn Cầu (World Wide Web) bắt đầu được đưa vào sử dụng. Mạng Lưới này do Tim Berners – Lee (1958 -), một khoa học gia người Anh, phát minh khi ông làm việc tại Tổ Chức Nghiên Cứu Hạt Nhân Âu Châu (CERN- the European Organization for Nuclear Research) trong thập niên 1980. Mạng Lưới Liên Kết Toàn Cầu, hay là không gian của thông tin (*information space*), không gian ảo chứa nhiều văn kiện cũng như nguồn tài liệu dồi dào được xác định bởi Locators Uniform Resource (URL), liên kết với nhau bởi các liên kết siêu văn bản (*hypertext link*), có thể được truy cập thông qua liên mạng (Internet). Phát minh của Tim Berners – Lee lúc bấy giờ đã giúp các nhà vật lý trong tổ chức CERN ở khắp nơi trên thế giới có thể dễ dàng chia sẻ những kết quả nghiên cứu của mình qua liên mạng vì tính mà không cần phải có cùng chung hệ thống điện tử hoặc cùng có chung một chương trình vi tính [1].

Ngày nay Mạng Lưới Liên Kết Toàn Cầu đã cho phép hàng tỷ người khắp mọi nơi trên thế giới có thể truy cập và trao đổi thông tin qua mạng lưới Internet. Sự phát triển của kỹ thuật điện quang trong 5, 7 năm gần đây cho phép tốc độ truyền tải tín hiệu qua một hoặc hai sợi quang (optical fibre) có đường kính nhỏ bằng cọng tóc lên đến hàng ngàn tỷ “bit” trong giây (Gbps) đã đóng góp hữu hiệu cho sự phát triển Internet và việc sử dụng rộng rãi của Mạng Lưới Liên Kết Toàn Cầu. Cộng thêm sự phát triển về kỹ thuật của hệ thống điện thoại di động (*Mobile Network*) và điện thoại thông minh (*Smart Phone*) đã tạo sự dễ dàng cho mọi người trong việc truy cập và chia sẻ thông tin trên Internet. Có thể nói rằng đối với nhiều người, Internet là một cái gì không thể thiếu được trong đời sống ngày của họ.

Theo một bài tường thuật trên tờ báo mạng *bnews.vn* ngày 2 tháng 6 năm 2016 thì đến năm 2016, Việt Nam đã có gần 52 triệu người đang sử dụng Internet trong việc truy cập thông tin [2]. Như vậy, với con số thống kê này, đã có hơn 50% dân số Việt Nam tiếp cận với kỹ thuật truyền thông tân tiến và chia sẻ thông tin hàng ngày trên các mạng xã hội thông dụng như Facebook, Twitter, Instagram...

Qua sự tiếp xúc với thông tin qua mạng Internet, con người sẽ có cơ hội phát triển nhanh chóng. Mạng Lưới Liên Kết Toàn Cầu sẽ giúp người truy cập tìm được những nghiên cứu khoa học cần thiết về văn chương, khoa học, kỹ thuật, y tế, khảo cổ, lịch sử thế giới...mà họ muốn tìm. Ngoài kiến thức học được tại học đường, sự trao đổi thông tin cũng giúp người sử dụng Internet phát triển nhiều lãnh vực chuyên môn của họ. Internet có rất nhiều nguồn tài liệu hữu ích và là một thư viện vĩ đại với nhiều tài liệu quý giá, giúp ích rất nhiều cho người sử dụng trong đời sống hàng ngày cũng như trong lãnh vực nghề nghiệp.

Dân trí và nền giáo dục xã hội chủ nghĩa

Sự tiến bộ của kỹ thuật truyền thông và thông tin ngày nay đã tạo rất nhiều cơ hội cho dân trí được nâng cao nếu chính phủ có một chính sách truyền thông đúng đắn, thực dụng và thực tế. Dân trí nền tảng cho sự phát triển văn hóa, xã hội, kỹ thuật và kinh tế vì thế nhiều quốc gia trên thế giới đầu tư vào việc giáo dục và có chính sách giáo dục cưỡng bức buộc học sinh

phải ngồi lại ghế nhà trường cho đến khi 16 tuổi (tức là học xong lớp 10) nhằm tiếp tục nâng cao dân trí cho người dân. Trước năm 1975, dù phải đối đầu chiến tranh triền miên, Chính phủ Việt Nam Cộng Hòa luôn luôn khuyến khích các bậc cha mẹ đưa con đến trường, bậc tiểu học hoàn toàn miễn phí. Nền giáo dục của Việt Nam Cộng Hòa qua hai thời kỳ Đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng Hòa dựa trên nhân bản, dân tộc và khai phóng, lấy con người làm gốc, tôn trọng và đề cao giá trị của con người [3].

Ngược lại, giáo dục dưới chế độ cộng sản đề cao “*hồng hơn chuyên*” nhằm đào tạo những người tuyệt đối trung thành với đảng, vô cảm, vô lương và độc ác. Ở Miền Bắc, sau khi chia đôi đất nước năm 1954, thay vì nâng cao dân trí nhằm mang lại ấm no cho người dân, cộng sản theo đuổi chính sách bản cùng hóa và ngu dân hóa để cai trị. Cộng sản đào tạo con người chỉ biết suy nghĩ một chiều và ngoan ngoãn và vâng lời theo định hướng của Đảng. Họ khích động lòng căm thù giai cấp của những người ít học thuộc giai cấp công, nông để làm công cụ tiêu diệt những người có học, có chút kiến thức và định kiến về một xã hội dân chủ, công bằng và bác ái. Khơi dậy lòng căm thù của nông dân đối với địa chủ cũng như đánh vào tính hiếu danh và tham lam của các nông dân ít học, chính sách cải cách ruộng đất dã man và vô nhân đạo nhất trong lịch sử mà họ ca tụng là cuộc cải cách “long trời lở đất” đã rất thành công với 172 ngàn người chết oan (trên thực tế con số người bị giết oan lên đến gần nửa triệu người), trong số đó không biết bao nhiêu là tài năng của đất nước bị cộng sản giết hại. Vụ cải cách ruộng đất vừa lắng xuống thì đến vụ án Nhân Văn – Giai Phẩm xảy ra vào năm 1958. Trong vụ án này, các nhà trí thức trong phong trào Nhân Văn – Giai Phẩm (1955-1958) có khuynh hướng tự do dân chủ, chống sung bái cá nhân, đề cao sự độc lập trong văn nghệ và sáng tác, chối bỏ sự lãnh đạo văn nghệ của đảng, nêu cao khẩu hiệu trả lại văn nghệ cho văn nghệ sĩ như Thụy An, Nguyễn Hữu Đang, Trần Thiệu Mão, Trương Tửu, Trần Đức Thảo, Phan Khôi, Trần Duy, Trần Dần, Lê Đạt, Tử Phát, Đặng Đình Hưng, Hoàng Cầm, Sĩ Ngọc, Chu Ngọc, Văn Cao, Nguyễn Văn Tý, Phùng Quán, Hoàng Tích Linh, Trần Công, Trần Thịnh, Phan Vũ, Hoàng Huế, Huy Phương, Vĩnh Mai tức Châm văn Biếm, Hữu Thung, Nguyễn Đắc Dược, Hoàng Tố Nguyên, Hoàng Yến, Thanh Bình, Yên Lan, Nguyễn Thành Long, Trần Lê Văn, Lê Đại Thanh...đều bị tù đày và bị trừ dập cho đến hết cuộc đời [4]. Rõ ràng, dưới chế độ độc tài đảng trị ở Miền Bắc, dân trí lại bị kềm hãm, các nguồn tư tưởng đề xướng sự độc lập tự do dân chủ và sự liêm sỉ của con người nhất là giới trí thức không được phát triển, tất cả những sự suy nghĩ của người dân bị Đảng Lao Động Việt Nam (hậu thân của Đảng Cộng Sản Đông Dương và tiền thân của Đảng Cộng Sản Việt Nam ngày nay) đều bị định hướng theo chính sách bạo quyền cộng sản.

Vốn được đào tạo và giáo dục trong lò “chuyên chính vô sản”, người cộng sản xem quyền lợi đảng, của bản thân và gia đình của họ trên quyền lợi của quốc gia, họ xem đồng bào như kẻ thù, sẵn sàng tiêu diệt những tiếng nói chân chính nhưng ngược lại với quyền lợi và có hại đến quyền lực của họ. Trong thời kỳ Pháp thuộc, trong chiêu bài đấu tranh giai cấp gay gắt, không nhân nhượng, cộng sản đã gieo rắc không biết bao nhiêu tang thương cho dân lành vô tội ở Miền Bắc, ngay cả những người ở quê lên tỉnh giúp việc cho các gia đình giàu có cũng bị nghi ngờ là đi theo Tây và bị giết không nương tay nếu chẳng may về quê thăm nhà thăm cha mẹ. Sau khi đất nước bị chia đôi, cộng sản tiếp tục con đường khủng bố từ quê ra tỉnh ở Miền Nam, giết hại không biết bao nhiêu người không chịu theo họ. Cộng sản phảo kích vào các nơi đông dân cư, trường học, đặt mìn lật xe đò, phá cầu cống, ném lựu đạn vào nhà hàng, chợ búa gần như hàng ngày suốt cả 20 năm.

Sau khi chiếm Miền Nam và thống nhất đất nước, nền giáo dục nhân bản, dân tộc và khai phóng của chính phủ Việt Nam Cộng Hòa nhằm phát triển dân trí để phục vụ cho xã hội và tổ quốc bị xóa bỏ và thay vào đó một nền giáo dục rập khuôn Miền Bắc, chính quyền cộng sản Việt Nam vẫn theo con đường giáo dục một chiều và ngu dân hóa để cai trị. Trong khoảng thời gian từ năm 1975 đến năm 1986, việc thu nhận học sinh vào các trường đại học

vẫn theo chính sách “*hồng hơn chuyên*” có nghĩa rằng một học sinh dù rất xuất sắc vẫn không thể lọt vào trường đại học nếu cha mẹ, anh, chị hoặc họ hàng đã từng làm việc cho chính quyền cũ mà họ gọi là *Mỹ -Ngụy*

Sau hơn 10 năm đưa cả nước xuống tận cùng của đáy vực, năm 1986 cộng sản Việt Nam mới bắt chước Trung Quốc đổi mới kinh tế vì chính sách kinh tế xã hội chủ nghĩa cộng với việc đưa dân sang làm nô lệ ở Nga và các nước Đông Âu không đủ để nuôi dưỡng chế độ. Tuy đổi mới nhưng bản chất của nền giáo dục tại Việt Nam không hề thay đổi, cũng vẫn một chiều và láo khoét để củng cố chế độ độc tài tàn bạo của *Bác và Đảng*. Chính sách giáo dục của cộng sản tạo người dân trở thành suy nhược, tham lam và ích kỷ. Cũng bởi nền giáo dục một chiều, láo khoét và theo định hướng xã hội chủ nghĩa đã làm mất đi khả năng suy nghĩ xa hơn, trên sự suy nghĩ thông thường của một đứa trẻ đang phát triển. Đồng thời cũng bởi nền giáo dục vô nhân bản đó, trí thức bị nhốt vào vòng kim cô, khả năng của họ bị kìm hãm, không được phát huy toàn diện để đóng góp vào việc phát triển xã hội và xây dựng đất nước. Khi người dân nói lên viễn tượng đen tối của đất nước và đưa ra giải pháp để thay đổi về kinh tế, chính trị và giáo dục thì bị cho là phản động, âm mưu với thế lực thù địch nhằm lật đổ chính quyền. Nhiều cán bộ cộng sản lại mạnh miệng cho rằng “*trình độ dân trí của Việt Nam còn thấp, người dân chưa đủ khả năng và hiểu biết về một xã hội dân chủ nên việc đa đảng sẽ gây ra nhiều bất ổn trong xã hội.*” Nếu “*trình độ dân trí của Việt Nam còn thấp*” thì chính phủ Việt Nam cần phải làm gì để nâng cao dân trí để người dân hiểu được một xã hội ổn định và dân chủ thật sự?

Theo thống kê thì đến năm 2014, tỷ lệ người biết chữ trong độ tuổi từ 15 đến 60 đạt được 98.25%. Đến nay, Việt Nam có hơn 100 ngàn thạc sĩ, hơn 24 ngàn tiến sĩ. Cũng theo thống kê thì đến năm 2014, Việt Nam có 214 trường cao đẳng, 214 trường đại học, với gần 600 ngàn sinh viên cao đẳng và hơn 1.46 triệu sinh viên đại học. Số giảng viên đại học lên đến gần 92 ngàn người, trong đó có 4,155 giáo sư và phó giáo sư, hàng năm trong nước có hơn 400,000 sinh viên tốt nghiệp đại học và cao đẳng [5]. Với con số thống kê về dân trí đáng khích lệ như vậy thì chắc chắn Việt Nam phải giàu và mạnh nhưng tại sao Việt Nam vẫn nghèo nàn và lạc hậu? Lỗi do người dân hay lỗi của người lèo lái con tàu quốc gia?

Thực tế của xã hội Việt Nam ngày nay không dựa vào dân trí và hàng triệu người đã tốt nghiệp đại học không có cơ hội để sử dụng khả năng và kiến thức của họ. Trên đầu môi chót lưỡi của người Việt ngày nay thì “*thứ nhất hậu duệ, thứ nhì quan hệ, thứ ba tiền tệ, thứ tư trí tuệ*”, trí tuệ không được coi điều then chốt cho sự sống còn của tổ quốc nhưng hậu duệ của cán bộ đảng viên cao cấp, dễ dàng nhảy thẳng vào nắm những chức vụ quan trọng dù còn rất trẻ, không có kinh nghiệm và khả năng để giải quyết các vấn đề khó khăn phức tạp trong công việc hàng ngày. Ở Việt Nam không có quan hệ thì đừng mong cất đầu lên nổi, một xã hội độc tài đảng trị, pháp luật dựa theo cách diễn đạt riêng của Đảng và Nhà Nước, nên *quan hệ* là cái lá chắn để sống còn. Nhưng điều đáng buồn nhất là *tiền tệ* đứng cao cả *trí tuệ*. *Tiền tệ* ở đây không phải là sự giàu có của người dân được xây dựng trên mồ hôi, nước mắt để tạo nên, mà là sự tham nhũng đầy rẫy trong xã hội. Muốn có một chân giáo viên, lương 4, 5 triệu một tháng thì phải chạy 5,7 trăm triệu, còn muốn làm công an ở Thành Hồ cũng phải mất trên tỷ bạc. Đây là chuyện xảy ra hàng ngày ở Việt Nam, không phải là trường hợp ngoại lệ.

Kết quả một nền giáo dục đào tạo con người vô cảm, thờ ơ với tương lai đất nước chỉ biết “*còn đảng còn mình*” nên cách hành xử đứng đắn của người có học với tính nhân bản làm gốc không hề có đối với các quan chức cộng sản Việt Nam dù họ có bằng cấp rất cao, các chữ đạo đức và liêm sỉ trở thành những thứ ngôn từ xa lạ đối với họ. Khi bàn đến điều này, hãy thử hỏi trong nhóm lãnh tụ cộng sản tại Việt Nam, ngoài những người nắm quyền lực cao nhất nước trong bộ chính trị, các đại biểu quốc hội đại diện cho dân, ngót gần năm trăm, có chút sĩ diện nào khi nghe thấy nạn buôn người tràn ngập mà chẳng có biện pháp cụ thể

nào để ngăn chặn? Biết bao nhiêu cô gái trẻ bị lừa ra nước ngoài làm việc rồi bị bắt đi bán dâm ở Singapore, Mã Lai? Biết bao nhiêu trẻ em chưa tới tuổi thành niên bị bắt bán sang Campuchia để làm việc trong các ổ mại dâm? Còn nữa, nạn dân oan bị cướp đất cướp nhà xảy ra khắp ba miền Nam, Trung, Bắc, đảng và nhà nước cộng sản đã giúp đỡ cho họ những gì? Hàng trăm dân oan tụ tập về Hà Nội sống trong cảnh mùa trời chiếu đất ở vườn hoa Mai Xuân Thuởng, ngày này sang ngày khác, năm này sang năm khác, hy vọng được nhà nước ngó đến đơn khiếu kiện của mình, trả lại đất đai nhà cửa để có chỗ thờ cúng tổ tiên. Nhưng niềm hy vọng của dân oan phai dần theo năm tháng, họ không có nhà để về, phải tạm dung rồi chết trong cảnh tha hương ở đó.

Dân oan đi khiếu kiện ở vườn hoa Mai Xuân Thuởng (Hà Nội 2013 Nguồn: Internet)

Nếu ở trong một nước tự do dân chủ thì đây là một câu hỏi mà các chính trị gia thật sự quan tâm, vì những chính trị gia này là những vị dân cử, ngoài bổn phận của một công dân trong quốc gia, họ còn có trách nhiệm đối với cử tri đã cầm lá phiếu để bầu cho họ. Do đó, là người đại diện cho dân, những vị dân cử có trách nhiệm đem những quan tâm của người dân trong địa hạt mình lên lên quốc hội và nếu cần đưa một dự luật do chính mình thảo ra để quốc hội thảo luận và biểu quyết. Đối với một nước như Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam thì các đại biểu quốc hội không có tính độc lập vì họ không do dân bầu ra, người dân không biết người mặt mũi đại diện cho địa phương mình là ai, khả năng của họ ra sao và đã có cống hiến gì cho đất nước. Đại biểu quốc hội được Đảng đưa vào quốc hội theo kiểu “đảng cử dân bầu” – một lối bầu cử giả tạo để làm thứ đồ trang trí trong lối dân chủ mị dân của cộng sản Việt Nam. Các ứng cử viên được Đảng đề cử theo định hướng xã hội chủ nghĩa trước ngày bầu cử đã tiên đoán mình chắc chắn sẽ đắc cử với tổng số phiếu chiếm được trên 95%. Một sự tiên đoán chính xác nhưng lại không kém phần kỳ diệu, kỳ diệu hơn cả tài bói toán của Khổng Minh Gia Cát Lượng thời Tam Quốc. Do không cần phải đứng ra tranh cử hoặc đứng ra vận động để dân bỏ phiếu cho mình nên các ứng viên không sợ bị dân dùng lá phiếu để đuổi ra khỏi quốc hội trong kỳ bầu cử tới cho nên sau cuộc bầu cử, các đại biểu quốc hội Việt Nam không cần phải bỏ tim, óc để góp sức cho sự phát triển dân trí của đất nước – một nền tảng cho sự phát triển quốc gia cũng như nâng cao đời sống và trật tự xã hội trong tương lai. Nhiệm vụ của các dân biểu theo định hướng xã hội chủ nghĩa ngồi nghe các bài diễn văn đơn điệu cũ rích rồi là giơ tay thật cao để đồng thuận với chính sách bán nước hại dân của đảng cộng sản.

Trong kỳ bầu cử Quốc Hội Khóa XII năm 2016 vừa qua, cũng như các kỳ bầu cử Quốc Hội trước đây, đảng cộng sản Việt Nam tự chọn những tinh hoa trong những tinh hoa “*vừa hồng vừa chuyên*” của họ để làm công việc đại diện cho dân. Dựa bằng cấp học vấn mà các đại biểu quốc hội mà xét thì họ chắc chắn phải tài ba hơn người, trình độ học vấn của họ không giáo sư tiến sĩ thì ít nhất cũng tốt nghiệp cử nhân. Nguyễn Phú Trọng, đại biểu quốc hội, tổng bí thư đảng cộng sản Việt Nam, tiến sĩ về Lý Luận Mác Lê-Nin (Marx – Lenin), Nguyễn Xuân Phúc, đại biểu quốc hội, thủ tướng, tốt nghiệp cử nhân kinh tế tại Trường Đại học Kinh tế Quốc Dân Hà Nội năm 1978 biết tiếng Anh và tiếng Nga (Anh Văn B, Nga Văn B) [6]. Trần Đại Quang, đại biểu quốc hội, sinh ngày 2 tháng 10 năm 1956, giáo sư tiến sĩ, đại tướng, chủ tịch nước. Trần Đại Quang, nổi tiếng là “*thần đồng*” 15 tuổi đã học xong trung học, 16 tuổi đã được nhận vào học trường Cảnh Sát Nhân Dân [7]. Nguyễn Thị Kim Ngân, đại biểu quốc hội, chủ tịch quốc hội, cử nhân Chính Trị Học, thạc sĩ kinh tế [8]. Rõ ràng, với trình độ học vấn cao thâm về kinh tế chính trị như vậy thì ít nhiều nhà lãnh đạo phải có cái tài “*kinh bang tế thế*” nhưng cứ sao Việt Nam đã 42 năm sau chiến tranh vẫn còn là những nước nghèo nhất trên thế giới hay là cứ đổ lỗi là dân trí của Việt Nam không cao và thiếu khả năng học hỏi để đóng góp vào việc xây dựng đất nước là xong chuyện?

Đổ lỗi cho dân thì không ai bằng cựu chủ tịch Quốc Hội Việt Nam Nguyễn Sinh Hùng. Ngày 9/10/2014, trong phiên họp thường vụ quốc hội bàn về tình hình thu chi ngân sách năm 2014, khi đại biểu quốc hội Nguyễn Bá Thuyền đặt ra trường hợp là nếu “*quốc hội phê chuẩn chủ trương đầu tư dự án sai liệu có kỷ luật được chủ tịch quốc hội không*”, chủ tịch quốc hội Nguyễn Sinh Hùng, coi thường sự thông minh của người dân, trả lời không chút đắn đo: “*Quốc hội tức là dân, dân quyết sai thì dân chịu, chứ kỷ luật ai?*” [9]. Đây câu trả lời của một chủ tịch quốc hội, là một trong bốn người có quyền lực cao nhất Việt Nam, với trình độ chuyên môn là tiến sĩ kinh tế, tốt nghiệp từ trường Đại học Kinh tế Các Mác (Karl Marx), Bungari (*Bulgaria*) mà trả lời vô trách nhiệm như thế thì rõ ràng khả năng, trình độ và phẩm cách của con người dưới mái trường xã hội chủ nghĩa có nhiều vấn đề hay nói cách khác, giáo dục của Việt Nam có nhiều vấn đề trong việc đào tạo con người có khả năng, tài trí để phục vụ cho đất nước.

Bàn về trách nhiệm của các bộ trưởng, thứ trưởng của nhà nước, Nguyễn Sinh Hùng không phải là chuyện ngoại lệ. Còn ai nhớ đến thảm họa ô nhiễm môi trường tồi tệ nhất trong lịch sử Việt Nam xảy ra vào những ngày đầu tháng 4 năm 2016? Thảm họa ô nhiễm môi trường bắt đầu từ Vũng Án Hà Tĩnh rồi lan dần đến Quảng Bình, Quảng Trị và đến Thừa Thiên - Huế với hàng ngàn tấn cá bị chết và trôi dạt vào bờ và đã gây nên những hậu quả trầm trọng đến đời sống, sức khỏe và kinh tế của người dân bốn tỉnh Miền Trung mà đến nay vẫn chưa được phục hồi.

Cá chết trắng ven biển miền Trung (Nguồn: vietnamnet, 2016)

Theo lời kể lại của một ngư dân làm nghề lặn ở Vũng Án thì vào ngày 4 tháng 4 năm 2016, chất thải có màu vàng với khối lượng lớn có mùi rất khó chịu phụt ra từ hai đường cống không lồ nằm dưới đáy biển của nhà máy luyện thép Formosa. Người ngư dân này liền đi báo cho chính quyền sở tại nhưng không có một cuộc điều tra nào được thực hiện. Tuy nhiên, các khoa học gia Việt Nam làm việc đúng “quy trình” theo định hướng xã hội chủ nghĩa vẫn lúng túng không tìm được nguyên nhân vụ cá chết hàng loạt để giải thích cho dân sau gần một tháng. Riêng đại diện của bộ Tài Nguyên và Môi Trường là thứ trưởng Võ Tuấn Nhân (có bằng *Tiến sĩ Xã Hội Học*) trong cuộc họp báo vào ngày 27 tháng 4 năm 2016, dựa các bản báo cáo đã được định hướng trước nhằm bao che cho Formosa - thủ phạm gây ra ô nhiễm môi trường tại Vũng Án, đưa ra 2 lý do, đó là tác động của độc tố hóa học của con người trên đất liền và trên biển hoặc do hiện tượng “tảo nở hoa” hay “thủy triều đỏ” đã đưa đến việc cá chết hàng loạt

Khi một phóng viên báo chí đặt câu hỏi:

“Thưa ông trong cái kiểm nghiệm gần đây nhất của Sở Tài nguyên và Môi trường tỉnh Thừa Thiên – Huế, chỗ có một loạt các bè cá chết, thì họ có nói trong nước kiểm nghiệm ra có kim loại nặng. Vấn đề ở đây là trong thời gian tới, chúng tôi muốn là mình có thể trong một thời gian ngắn, vì mùa du lịch sắp tới rồi, mà cá thì...”

Câu hỏi chưa chấm dứt thì thứ trưởng Võ Tuấn Nhân đã lập tức cắt ngang và nói:

“Tắt máy. Tắt máy nghe. Xin lỗi. Không, không, để anh nói riêng với em. Đừng hỏi câu đó. Hỏi câu đó tổn hại cho đất nước của mình. Nhá. Em hỏi câu đó làm tổn hại cho đất nước của mình”.

Nói xong, thứ trưởng Nhân nhang chóng rời buổi họp báo rồi bỏ ra về, Cuộc họp báo quan trọng về thảm họa môi trường trầm trọng nhất trong lịch sử đã chấm dứt chỉ trong vòng 10 phút. [10]. Khi nghe câu nói của ông Nhân “*Hỏi câu đó tổn hại cho đất nước của mình*”, chắc chắn nhiều nghi vấn sẽ đặt ra. Phải chăng câu hỏi của người nữ phóng viên đã đụng chạm đến Formosa tức là đụng chạm đến “quan thầy”, như trường hợp cả bộ chính trị cộng sản lẫn chính phủ và quốc hội sợ bị phạm hủ, không dám nói thẳng tên bọn cướp biển Trung Quốc mà chỉ dám nói là “*tàu lạ*”. *Tàu lạ* cắt cáp, *tàu lạ* húc vào thuyền đánh cá và cướp bóc tài sản của ngư dân, bị *tàu lạ* tấn công...? Nhớ rằng Võ Tuấn Nhân có học vị tiến sĩ, có nghĩa là đã trải ít nhất là 19 năm đèn sách, trong đó có 12 năm học kiến thức phổ thông, 4 năm bậc đại học và ít nhất là 3 năm nghiên cứu để trình luận án tiến sĩ. Trong thời gian làm nghiên cứu, Võ Tuấn Nhân chắc chắn phải đọc nhiều, hiểu rộng thì có sao lại có câu nói lạ đời và vô trách nhiệm như vậy?

Cách hành xử của các viên chức cộng sản có quyền lực cao nhất vô trách nhiệm như hai ví dụ trên đây là kết quả của nền giáo dục một chiều, vô nhân bản và ngu dân hóa của cộng sản. Nền giáo dục đó đã nảy sinh ra tính tự cao, ngạo mạn nhưng lại hèn hạ và độc ác như trường hợp đại tá Đỗ Hữu Ca. Đỗ Hữu Ca tự ca mình sau khi đem hai trung đội cảnh sát đặc nhiệm, trang bị với chó nghiệp vụ, súng ống, đạn dược tới tấn tiến đánh ba anh em Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng vào ngày 5 tháng 1 năm 2012. Đây là trận chiến “*vô tiền khoáng hậu*” “*trăm quân đại chiến tam dân*” mà Đỗ Hữu Ca rất tự hào, muốn viết thành sách để “*đề đời*”. Trong cuộc phỏng vấn của tờ báo điện tử VnMedia ngày 8 tháng 1 năm 2012 về việc phối hợp quân đội và công an đi cướp đất của 3 anh em nhà Đoàn Văn Vươn, Ca diễn tả:

“Tôi bảo, không có cuộc diễn tập nào thành công bằng cuộc diễn tập lần này”

“Một là, anh em cơ động dùng thuyền để tiếp cận là chưa có bao giờ trong giáo án, đã phải dùng thuyền nan để chèo vào, bí mật áp sát mục tiêu đấy. Đánh mũi trực diện nghi binh ra làm sao. Rồi là tác chiến vòng ngoài, vòng trong thế nào.”

“*Tôi nghĩ là rất hay, có thể viết thành sách.*” [11]

Sau trận đánh “vô tiền khoáng hậu này”, để tuyên dương công trạng và tài năng đánh cướp của dân, Ca được thăng lên thiếu tướng, vinh hoa phú quý càng tăng. Phải chi Tướng Ca đem tài điều quân khiển tướng của mình đem quân ra biển và bắt được vài chiếc tàu hải tặc Trung Quốc ở ngoài khơi chắc ngư dân mừng lắm và chức đại tướng của Quân Đội Nhân Dân sẽ nắm chắc trong tay.

Một ví dụ khác liên quan đến cái kiến thức căn bản của giới cầm quyền cộng sản đó là trường hợp của thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc. Theo tiểu sử thì ông Phúc đã tốt nghiệp cử nhân kinh tế, thông thạo hai ngoại ngữ Anh Ngữ và Nga Ngữ. Do đó, khi ông Phúc đọc *Made in Vietnam*, thành *Ma-dzê in Việt Nam*, người ta bắt đầu đánh dấu hỏi trình độ Anh Ngữ của ông. Phải chăng ông thủ tướng muốn Việt hóa và bình dân hóa tiếng Anh để thuận lợi trăm bề? Ngày 2 tháng 12 năm 2016, trong bài diễn văn nhân lễ kỷ niệm 50 năm ngày thành lập Ngân Hàng Phát Triển Á Châu và 20 năm ngày ngân hàng này có đại diện chính thức tại Việt Nam, trong bài diễn văn đề cập đến các quốc gia nằm trong Tiểu Vùng Sông Mê-kông, thay vì nêu từng tên nước Campuchia, Lào, Miến Điện và Việt Nam (CLMV – Kampuchea, Laos, Myanmar, Vietnam) ông Phúc lại đồng đọc “*Cờ - Lờ - Mờ - Vờ*” còn đối với 3 nước trong Tam Giác Phát Triển Campuchia, Lào và Việt Nam (CLV - Kampuchea, Laos, Vietnam), ông lại đọc lớn “*Cờ - Lờ - Vờ*”. Cách đọc diễn văn của thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc nhanh chóng đã lan tràn trên mạng xã hội và trở thành một trò cười cho thiên hạ khi bàn về khả năng của các nhà lãnh đạo Việt Nam.

Nước Việt Nam ngày nay thật “ngộ”

Nâng cao dân trí để có một quốc gia độc lập thật sự và một xã hội lành mạnh để đáp ứng những thử thách của thời đại không phải là ưu tiên hàng đầu của nhà nước cộng sản Việt Nam. Ưu tiên hàng đầu của cộng sản Việt Nam là đào tạo những người tuyệt đối trung thành theo “định hướng xã hội chủ nghĩa” và có đầu óc sẵn sàng làm nô lệ cho Tàu. Những nơi để giới trẻ có thể tự tập học hỏi kinh nghiệm lẫn nhau cho cuộc sống hoặc để cùng chia sẻ lý tưởng cho một quốc gia Việt Nam tự do, dân chủ, giàu mạnh trong tương lai bị ngăn chặn triệt để. Cộng sản đầu độc thanh niên bằng cách cho phép tụ tập những nơi ăn chơi. Ăn uống say sưa thì còn trí đâu mà nghĩ đến vận mạng của đất nước? Lê Hoàng, ngày 26 tháng 12 năm 2016 đưa một bài viết của Kỳ Anh “**Tôi và bạn, chúng ta là những kẻ đần độn ở một đất nước thất bại!**” trên trang Facebook cá nhân của mình để chia sẻ sự suy nghĩ của mình với những người bạn trẻ khác: “*Người ta nói, ở Việt Nam, đâu đâu cũng thấy đầy rẫy những chỗ nhậu nhẹt. Người ta vui cũng nhậu, buồn cũng nhậu, đám cưới cũng nhậu, đám ma cũng nhậu, thậm chí không biết làm gì cũng phải nhậu. Bởi thế cho nên chẳng mấy ngạc nhiên khi lượng rượu bia ở Việt Nam lại nằm trong top những nước tiêu thụ nhiều nhất trên thế giới. Tôi đã nghe ai đó đã nói, rượu bia, thuốc lá và ma túy là những thứ mà ngày xưa những nước thực dân khi đi xâm chiếm các thuộc địa đã sử dụng những thứ này để làm suy yếu nội lực, tinh thần phản kháng của dân tộc đó. Việt Nam mình có lẽ cũng đang may mắn và tình cờ bị như thế? Ai đang cố làm suy yếu dân tộc ta?*”

Hình ảnh tiêu biểu cho tuổi trẻ Việt Nam ngày nay (Ảnh từ Facebook Lê Hoàng)

Đất nước Việt Nam dưới chế độ cộng sản thật *ngộ* như câu hỏi của cô giáo trường Phổ Thông Trung Học chuyên Hà Tĩnh Trần Thị Lam đăng trên Facebook cá nhân của cô vào cuối tháng 4 năm 2016

*Đất nước mình ngộ quá phải không anh
Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn
Bốn ngàn tuổi mà vẫn còn bú mớm*

Việt Nam hôm nay đã có trên 24,000 tiến sĩ vẫn **“không chịu lớn”** hoặc bị Đảng **không cho lớn** và có lẽ trên dưới 500 đại biểu quốc hội cũng **“vẫn còn bú mớm”**. Những người có cái học cao như thế thử hỏi đã làm cho quốc gia, cho dân tộc? phải chăng, nói như cụ Trần Tế Xương năm xưa, **“sĩ khí”** của trí thức Việt Nam bao năm sống dưới sự định hướng xã hội chủ nghĩa của Đảng Cộng Sản đã **“rụt rè”** như **“gà phải cáo”** (*sĩ khí rụt rè gà phải cáo*)?

Cái *dũng khí* của quân đội nhân dân ngày nay có lẽ cũng thế. Đã bao nhiêu năm qua, mặc cho bị hải tặc Trung Cộng liên tục tác oai, tác quái, cướp bóc, giết hại ngư dân Việt trên biển Đông, hải quân của Quân Đội Nhân Dân anh hùng vẫn bình chân như vại, vẫn cố gắng bám bờ để mặc ngư dân bám biển, dửng dưng để cho các **“tàu lạ”** cướp bóc, làm mưa làm gió trên vùng đặc quyền kinh tế của đất nước mình như chẳng có chuyện gì xảy ra. Sĩ diện quốc gia dường như không có trong vốn liếng chữ nghĩa của các nhân vật lãnh đạo Việt Nam, của các đại biểu quốc hội cũng như của các nhà trí thức theo định hướng xã hội chủ nghĩa, phải chăng các **“đỉnh cao trí tuệ”** đã tiến đến **“thời kỳ quá độ”** nên da mặt rất dày còn chữ *nhục* chỉ có **“kẻ phản động”** mới biết mà thôi?

Nội lực của dân tộc là trí tuệ, là sự hiểu biết, là tính độc lập, đoàn kết và tinh thần cầu tiến của thế hệ trẻ. Nhưng thế hệ trẻ ngày nay đã và đang tiếp tục bị nhà nước cộng sản đầu độc cả thể chất lẫn tinh thần thì sức đâu mà đôi đầu cái nguy cơ mất nước của những ngày sắp tới? Ở Việt Nam, yêu nước là một cái tội, tranh đấu cho sự công bằng là một cái tội, truyền bá kiến thức về quyền làm người là một cái tội, tranh đấu cho quyền lợi của người lao động (giai cấp tiên phong của chủ nghĩa cộng sản) là một cái tội, ước mơ một ngày Việt Nam sáng lạng cũng mang một cái tội. Luật sư Lê Thị Công Nhân, Luật Sư Nguyễn Văn Đài, Đỗ Thị Minh Hạnh, Điều Cày Nguyễn Văn Hải, Việt Khang, Huỳnh Anh Tú, Nguyễn Đoàn Quốc Hùng, Bùi Thị Minh Hằng, Đinh Nguyên Kha, Đoàn Huy Chương, Lê Trí Tuệ, Nguyễn Hữu Vinh, Cha Nguyễn Văn Lý, Mục sư Nguyễn Công Chính, Tạ Phong Tần, Trần Vũ Anh Bình, Trần Huỳnh Duy Thức, Phan Thanh Nghiên, Nguyễn Phương Uyên, Mẹ Nấm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Trần Thị Nga... vì bày tỏ lòng yêu nước, đấu tranh cho giai cấp bị bóc lột,

đấu tranh cho quyền làm người mà bị gài vào cái tội là “chống phá nhà nước” hoặc “âm mưu lật đổ chính quyền” rồi bị tống vào tù.

Thực trạng Việt Nam ngày nay được diễn tả một cách trung thực qua lời thơ của Lý Đợi:

.....

*Chúng vu khống những người yêu nước là phản động
Chúng muốn chúng ta vĩnh viễn là nô lệ
Chúng đã lãng mạ lòng tự trọng dân tộc
Chúng đã phi nhõ vào lịch sử
Chúng đã đập bàn thờ tổ quốc
Chúng đã ném cút vào xương máu những người đã chết cho quê hương
Chúng tóm cổ các nhà báo tự do
chúng đe dọa, đánh đập văn nghệ sĩ
chúng khủng bố các nhà trí thức
chúng theo dõi điện thoại, email
chúng hiếp dâm nhân quyền...
và chúng nói tiếp, sau khi làm:
“song chân lý ấy không bao giờ thay đổi”.*

Lý Đợi

Đau đớn nhất, vết thương của cuộc chiến biên giới tháng 2 năm 1979 với 60 ngàn dân quân ở sáu tỉnh biên giới Việt Trung bị chết thảm dưới bàn tay xâm lược của bọn giặc từ phương Bắc vẫn chưa lành, thì vào ngày 16 tháng 2 năm 2014, chính quyền Hà Nội huy động các cán bộ đảng viên đến nhảy múa quay cuồng như lên cơn điên trước tượng đài Lý Thái Tổ để mừng ngày kẻ thù truyền kiếp xâm lăng Tổ Quốc. Đây là hành động vô ơn, phi báng người nằm xuống, phi báng những người còn sống có cha, mẹ, anh, em, con cái hy sinh để cho chính cán bộ đảng viên ở Hà Nội có cơ hội được sống.

Bôi bác và phi nhõ lịch sử: chính quyền Hà Nội điều động hàng trăm cán bộ đảng viên ra công viên tượng đài Lý Thái Tổ nhảy múa quay cuồng để “tưởng niệm” hay “mừng” 6 vạn đồng bào chết trận trong cuộc chiến Biên Giới tháng 2 năm 1979 (Nguồn: Thanh Niên Công Giáo ngày 16/2/2014)

Tương lai Việt Nam mù mịt, tương lai của thế hệ trẻ Việt Nam mù mịt, truyền thống anh hùng dựng nước và giữ nước của tổ tiên nhanh chóng đi vào quên lãng. Tinh thần tự lập, tự cường và bất khuất của dân tộc dần dần mai một nhường lại cho sự hèn nhát và vô cảm. Đề hỏi tương lai của thế hệ trẻ Việt Nam đi về đâu xin mượn bốn câu thơ của cô giáo Trần Thị Lam để hỏi về tương lai đất nước:

*Đất nước mình rồi sẽ về đâu anh
Anh không biết em làm sao biết được
Câu hỏi gửi trời xanh, gửi người sau, người trước
Ai trả lời dùm đất nước sẽ về đâu...*

T H Ho

Tháng 2 năm 2017

Tài Liệu Tham Khảo

- [1] 20 years ago today, the World Wide Web opened to the public
<http://thenextweb.com/insider/2011/08/06/20-years-ago-today-the-world-wide-web-opened-to-the-public/>
- [2] **Thạch Huệ**, Việt Nam hiện có gần 52 triệu người dùng Internet, 2-06-2016
<http://bnews.vn/viet-nam-hien-co-gan-52-trieu-nguoi-dung-internet/16913.html>
- [3] **Nguyễn Văn Bon**, PhD, Tính nhân bản trong các bài học quốc văn bậc tiểu học của nền Giáo Dục Việt Nam trước năm 1975, Nghiên Cứu Văn Hóa Đồng Nai & Cửu Long tr. 25
- [4] **Thụy Khuê**, Nhân Văn Giai Phẩm
<http://vnthuquan.org/truyen/truyen.aspx?tid=2qtqv3m3237n3n2n0n31n343tq83a3q3m3237n1n3n&AspxAutoDetectCookieSupport=1>
- [5] **Ngân Anh**, Dân trí Việt Nam cao hay thấp? 16-02-2017
<http://khaothi.hitu.edu.vn/index.php/tin-tuc/su-kien/333-dan-tri-viet-nam-cao-hay-thap.html>
- [6] Tóm tắt tiểu sử Thủ tướng Chính phủ Nguyễn Xuân Phúc
<http://chinhphu.vn/portal/page/portal/chinhphu/tieusulanhdao?personProfileId=829&govOrgId=2856>
- [7] Tóm tắt tiểu sử Bộ trưởng Bộ Công an Trần Đại Quang
<http://www.chinhphu.vn/portal/page/portal/chinhphu/tieusulanhdao?personProfileId=1780&govOrgId=2856>
- [8] Tiểu sử Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Thị Kim Ngân
<http://nguyenthikimngan.org/tieu-su-pho-chu-tich-quoc-hoi-nguyen-thi-kim-ngan>
- [9] **Linh Thư**, QH là dân, dân quyết sai dân chịu chứ kỷ luật ai? 11/04/2014
<http://vietnamnet.vn/vn/thoi-su/qh-la-dan-dan-quyet-sai-dan-chiu-chu-ky-luat-ai-169988.html>
- [10] **VOA, Thứ trưởng VN: Câu hỏi về cá chết làm ‘tôn hại đất nước’**, 28/04/2016
<http://www.voatiengviet.com/a/thu-truong-vn-cau-hoi-ve-ca-chet-lam-ton-hai-dat-nuoc/3305561.html>
- [11] **Thăng tướng cho chỉ huy vụ Tiên Lãng**, BBC, 14 tháng 7 2013
http://www.bbc.com/vietnamese/vietnam/2013/07/130714_vn_generals_promotion.shtml

Phụ Lục

ĐẤT NƯỚC MÌNH NGỘ QUÁ PHẢI KHÔNG ANH?

*Đất nước mình ngộ quá phải không anh
Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn*

*Bốn ngàn tuổi mà vẫn còn bú mớm
Trước những bát công vẫn không biết kêu đòi...*

*Đất nước mình lạ quá phải không anh
Những chiếc bánh chưng vô cùng kì vĩ
Những dự án và tượng đài nghìn tỉ
Sinh mạng con người chỉ như cái móng tay...*

*Đất nước mình buồn quá phải không anh
Biển bạc, rừng xanh, cánh đồng lúa biếc
Rừng đã hết và biển thì đang chết
Những con thuyền nằm nhớ sóng khơi xa...*

*Đất nước mình thương quá phải không anh
Mỗi đứa trẻ sinh ra đã gánh nợ nần ông cha để lại
Di sản cho mai sau có gì để cháu con ta trang trải
Đứng trước năm châu mà không phải cúi đầu...*

*Đất nước mình rồi sẽ về đâu anh
Anh không biết em làm sao biết được
Câu hỏi gửi trời xanh, gửi người sau, người trước
Ai trả lời dùm đất nước sẽ về đâu...*

Trần Thị Lam

Trường PTTH chuyên Hà Tĩnh.

26/4/2016